

Събрали се на обѣдъ всички, седнали на трапезата. Невѣстата седѣла на страна и чакала да я поканятъ. Донесли другитѣ снахи гостба, сложили прѣдъ свекъра си и голѣма пита хлѣбъ. Той взелъ питата, разчупилъ я на толкова парчета, колкото души били на трапезата.

— А на невѣстата? — рекла бабата.

— Тя не е гладна, — отвърналъ старецътъ. — Когато човѣкъ не работи, той не огладнява.

Млъкнали всички.

Слѣдъ обѣдъ пакъ всички се захванали на работа. Невѣстата седѣла и нищо не похващала.

Събрали се да вечерятъ. Сложили вечерята, сложили пакъ една пита хлѣбъ прѣдъ стареца. Невѣстата седѣла на страна и се не помръдвала.

Старецътъ взелъ питата, разчупилъ я пакъ на толкова парчета, колкото били на трапезата.

— А на Богданка? — запитала свекървата.

— Тя не е гладна, — отговорилъ старецътъ. — Когато не работи човѣкъ, той не огладнѣва.

Вечеряли, поприказвали кой какво ще работи сутрѣ, па легнали и скоро заспали.

Легнала и булката, но гладни очи заспиватъ ли? Едвамъ дочакала тя да съмне. Станала тихичко, измила си очитѣ, запрѣтнала ржжави, взела метлата, измела двора, издоила кравитѣ, изкарала телцитѣ. Слънцето изгрѣло и сладко ѝ се усмихнало задъ портитѣ.

Събудилъ се старецътъ, събудила се бабата, събудили се всички и като видѣли всичко, що направила невѣстата, спогледали се и се усмихнали тихо.

На обѣда невѣстата сложила трапезата и седнала наредъ съ другитѣ.

Старецътъ разчупилъ питата, далъ тоя пжтъ и на невѣстата и добавилъ:

— Ти, невѣсто, днесъ работи най-много отъ всички, — ето и на тебе, — и сложилъ прѣдъ нея най-голѣмо парче хлѣбъ.

Изминали се седмица, двѣ. Невѣстата припкала по цѣлъ день и работѣла.